ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1915

ԱՒԵՏԱԲԵՐ

ՄԱՆԿԱՆՑ

« ԹՈՂ ՏՈՒԷՔ ՄԱՆՐ ՏՂՈՑԸ ՈՐ ԻՆԾԻ ԳԱՆ։ »

ՀԱՏՈՐ Խ Դ. Թիւ 2

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ

Այս պատկերին մէջ Երուսաղէմ քաղաքը կը ցուցուի այնպէս ինչպէս կ'երեւնայ ան՝ երբ մարդ Ձիթենեաց լեռան վրայ կայնած՝ դէպ արեւմուտք կը նայի։ Երուսաղէմ գացողներէն

չատեր, որոնք Եաֆայի ճամբով կը մտնեն քաղաքը պատկերին մէջ ցուցուածին հակառակ կողմէն, և քաղաքը այդ կողմէն այնքան գեղեցիկ չերեւիր որքան Ձի-

թենեայ լեռան կողմէն։ Եթէ ձեզմէ ոեւէ մէկը երբեք այցելէ այդ սուրբ քաղաքը, թող չմնայ առաջին անգամ տեսնել զայն կա՛մ հիւսիսային և կամ արեւելեան կողմէն, վասն զի առաջին տպաւորութիւնը սովորաբար աւելի յստակ կ՚ըլլայ մեր մտքին մէջ և աւելի երկար կը մնայ։

Երուսաղէմ այցելողի մը կը ցուցուին չատ մը զարմանալի բաներ, որոնց մեծ մասը կեղծ բաներ են և յատկապէս կը չինուին տպէտ ուխտաւորներ խաբելու համար։ Սակայն, քաղաքին դիրքը, կեդրոն հեղեղատը, Զիթենեայ լեռը և քաղաքին չուրջի տեսարանները էապէս կը մնան նոյնը ինչ որ էին այն ատեն երբ Յիսուս հոն կը գտնուէր։ Այս պատճառաւ չատ չահեկան և օգտակար է Երուսաղէմ այցելել, վասն զի այն ատեն մարդ կարող կ՚ըլլայ Սբ. Գրքին վերաբերեալ չատ մը բաներ աւելի յստակօրէն ըմբռնել։ Կը յուսամ թէ Աւետարեր Մանկանց կարդացող չատ մը տղաքներ և աղջիկներ օր մը պատեհութիւն կ՚ունենան Երուսաղէմ քաղաքը տեսնելու։ Բայց պէտք չէ մոռնանք թէ հոն երթալ անհրաժեշտ չէ Աստուծոյ մօտ ըլլալու համար, կամ զանիկա ընդունելի կերպով պաշտելու համար։ Աստուած այնքան մօտ է մեզի երբ մեր տուներուն մէջ ենք, ուր որ ալ ըլլան անոնք, որքան պիտի ըլլար եթէ ընակէինք Երուսաղէմի կամ ուրիչ ոեւէ սուրբ քաղաքի մէջ։ Յիսուս Սամարացի կնոջ հետ հորին քով խօսած ժամանակ՝ ըսաւ թէ ճշմարիտ երկրպագողները պէտք է երկրպագութիւն ընեն Հօրը, ո՛չ թէ Երուսաղէմի մէջ կամ Գարիզին լեռան վրայ, այլ ամէն տեղ՝ հոգիով և ճշմարտութիւնով։ Ամէնքս ալ չանանք այսպէս երկրպագութիւն ընել։

Նիւ Եորքցի վաճառական մը, որ կիրակնօրեայ դպրոցի ուսուցիչ էր, հրաւիրուեցաւ ուղերձ մը խօսիլ Կիրակնօրեայ Դպրոցի մեծ ժողովի մը մէջ։ Վաճառականը ըսաւ թէ մուրացկան տղու մը պատմութիւնը պիտի ընէր, եւ պատմեց հետեւեալը։

Կիրակի առաւօտ մը գացի իմ կիրակնօրեայ դասիս համար քանի մը ծանօթութիւններ հաւաքելու։ Փողոցին անկիւնը հանդիպեցայ տղու մը որ բոկոտն էր, եւ ոչ գլխարկ եւ ոչ վերարկու ունէր։ Մազերը կարմիր էին, եւ այնպէս կ՚երեւէր թէ բնաւ սանտրուած չէին։ Հարցուցի անոր թէ արդեօք չէր ուզեր Կիրակնօրեայ Դպրոց գալ։

— Ո՛չ, տէր, պատասխանեց սուր չեշտով մը։

— Դուն պէտք է Կիրակնօրեայ Դպրոց երթաս, ըսի քաղցրութեամբ։

— Ինչո՞ւ համար, հարցուց։

— Որովհետեւ մենք տղոց կը սորվեցնենք բարի ըլլալ, ըսի։

— Բայց ես բարի ըլլալ չեմ ուզեր, կրկնեց ան։

— Ինչո՞ւ չես ուզեր բարի ըլլալ, հարցուցի։

— Որովհետեւ անօթի եմ, պատասխանեց։

— Դեռ նախաճաշ չբաժ չե՞ս։

— Ոչ, տէր։

— Ո՞ւր կը բնակիս։

— Հօրաքրոջս քով որ հիւանդ է։

— Կ՚ուզե՞ս ուսել քիչ մը բան, եթէ քեզի ուտելիք հայթայթեմ։

— Այո՛, տէր, եւ չատ չնորհակալ պիտի ըլլամ։

Այս տղեկին համար քիչ մը ուտելիք ճաշեցի և դրի անոր առջեւ։ Տղան այնպէս կերաւ որ յայտնի կ՚երեւէր թէ չափազանց անօթի էր։ Սպասեցի մինչեւ որ ճաշը աւարտեց։

Յետոյ հարցուցի տղուն, Դալ Կիրակի դպրոց կու գա՞ս։

— Այո, կու գամ ուր որ կ՚ուզէք, պատասխանեց։

Յաջորդ կիրակին դպրոց եկաւ։ Այդ տղան առաջ բնաւ դպրոց գացած չէր։ Եւ կ՚երեւակայէր թէ դպրոցը այնպիսի տեղ մըն էր ուր տղայք կ՚երթան մեկզմեկ ապտակելու, իրարու մազ քաշելու և դիրար կսմթեթելու համար։ Բայց այս պզտիկը զարմացաւ, երբ ինքզինք գտաւ չանճանուած դեռատի տիկնոջ մը սիրազեղ խնամքին,

եւ տեսաւ որ ան մարդասիրաբար հոգածութիւն կը ցուցնէր իրեն նկատմամբ եւ բնաւ դիտողութիւն չէր ըներ իր պատառատուն եւ աղտոտ զգեստներու մասին։

Այդ տղան եղաւ կանոնաւոր աշակերտ մը։ Բոլոր տղոց պատմեց ան ինչ որ տեսեր էր դըպրոցին մէջ, եւ անոնցմէ չատերը համոզեց դըպրոց յաճախել։ Իբր երկու տարի վերջ, Նիւ Եորքէն խումբ մը տղաք խրկուեցան դէպ արեւմըտեան նահանգները, եւ բաժնուեցան ագարակներու մէջ։ Իմ կարմրահեր տղեկս ալ խրկուած էր անոնց հետ։ Ես չատ տարիներէ ի վեր տեսած չեմ զինքը. սակայն տարակոյս չունիմ թէ իր գտնուած միջավայրին մէջ պատուաւոր անձ մը եղած է։

Ուղերձող վաճառականը յետոյ քանի մը խօսք ըրաւ աղքատ տղաքը դպրոց ընդունելու կարեւորութեան վրայ, եւ նստաւ իր տեղը։

Նոյն վայրկեանին ժողովին մէջ ներկայ եղողներէն կարմիր մազերով բարձրահասակ, վայելչադէմ անձ մը ոտք ելաւ, եւ ըսաւ. «Տիկիններ եւ Պարոններ, ես եմ Նիւ Եորքի այն կարմրահեր մուրացկան տղան, որ ուղերձ խօսող այս Պարոնին հայթայթած ճաշը կերայ։ Տարիներէ ի վեր կը բնակիմ Միացեալ Նահանգաց արեւմտեան կողմը, եւ չատ մեծ յաջողութիւն գտած եմ։ Հարուստ մարդ մ'եմ հիմա։ Տէր եմ 100 ակրոն (400 արտավար) ընտիր պտղենի։ Իմ ձիս եւ կառքս դրան առջեւն են, եւ երբ այս ժողովը աւարտի, ուրախ պիտի ըլլամ եթէ յաջողիմ տուն տանիլ իմ հին բարեկամս, ուր ան պիտի հիւրընկալուի որքան տան որ բարեհաճի ինալ։ Ես կիրակնօրեայ Դպրոցի մը մէկ անդամն եմ, եւ ինչ որ ունիմ աշխարհի մէջ եւ ամէն ինչ որ կը յաւելամ ունենալ, բոլորը կը պարտիմ այն Դպրոցին, ուր սորվեցայ Քհսուսի վրայով։

Զալկարա Թարգ. Անգլ. Բ. ԱԲՐԱՀԱՄԵԱՆ

Երկու տղաքներ գացին թուփ մը ջննելու։ Մէկը տեսաւ որ թուփին վրայ փուշ կար, միսը նշմարեց թէ անոր վրայ վարդ մը կը գտնուէր։

ՍՈՒԻ ԼԻ ԵՂՈՒՆԳՆԵՐԸ

Սուի Լի իր գլխաւոր իւնամքին առարկայ ըրած էր ձեռքի մատներուն եղունգները։ Ջինահան քաղաքի մը մէջ գտնուող Ամերիկեան մանկապարտէզի մը աշակերտներէն մին էր ան, եւ թէ՛ ինքը եւ թէ՛ իր ծնողքը կը պարծէին անոր եղունգներուն երկարութեան համար, զոր կը նկատէին ազնուականութեան նշան մը։ Մանկապարտէզին մէջ ոչ մէկը Սուի Լիի եղունգներուն չափ երկար եղունգ ունէր։

Օր մը Ամերիկացի վարժուհին մանկապարտէզի փոքրիկներուն սորվեցուց հաստ թուղթի քառակուսի կտորներէ դեղեցիկ կողովներ չինելու կերպը։ Պզտիկները սկսան իրենց ցուցուած կերպով ծալլել թուղթի կտորները։ Յանկարծ Սուի Լի մէկ կողմ քշեց իրեն տրուած թուղթը, եւ դադրեցաւ աշխատելէ։

«Բեզի օգնե՞մ, Սուի Լի,» հարցուց վարժուհին։ «Տե՛ս, սա՛պէս պիտի ծալլես։»

Բայց Սուի Լի որ ուրիշ առնն միչտ հնազանդ եւ բարի էր, բնաւ չարժում մը չըրաւ, եւ միայն ըսաւ, «Չեմ կրնար, չեմ ուզեր փորձել։»

Կէս օրին երբ տղաքը տուն գացին, ամէն մէկը իր ձեռքը ունէր իր չինած փոքրիկ թղթեայ կողովը, միայն Սուի Լի չունէր կողով։ Երբ ընկերները հարցուցին թէ ինչո՛ւ կողով չէր չինած, բնաւ պատասխան չտուաւ, եւ իրր ազնուական ծնողքի մը զաւակ հպարտ քալուածքով մը տուն գնաց։

Յաջորդ օրը վարժուհին Սուի Լիի մօրը այցելեց, եւ ուզեց գիտնալ թէ ինչո՛ւ համար այդ աղջիկը մերժեր էր թղթէ կողով չինել։

«Ա՜հ, այդ բանը չկրնար ընել,» ըսաւ Սուիի մայրը։

«Ինչո՞ւ,» հարցուց վարժուհին։

«Միւս տղաքը կրնան այդ տեսակ բաներ ընել, վասն զի անոնց եղունգները կարճ են։ Բայց Սուիի գեղեցիկ երկար եղունգները թոյլ չեն տար անոր թուղթի կտորները ծալլել պահանջուած կերպով», ըսաւ մայրը։

«Արդեօք չէ՞ք կրնար քիչ մը կարել այդ եղունգները, որպէս զի ան կարող ըլլայ պէտք եղածին պէս աշխատիլ,» հարցուց վարժուհին։

«Ոչ, ոչ, մենք բնաւ չենք կարեր Սուիի եղունգները։ Անոնք անոր ամէնէն թանկագին գանձն են, վասն զի անոնց միջոցաւ ան կրնայ

հաստատել թէ նշանաւոր վերպատանի մը զա-
ւակ է», պատասխանեց մայրը։

Ծնունդի ոճնի օրերը կը մօտենային։ Վար-
ժուհին իր Ջինացի աշակերտներուն իօսեցաւ
Յիսուսի ծննդեան վրայ, եւ բացատրեց թէ Անոր
միջոցաւ Սէր մտաւ աշխարհի մէջ, եւ թէ ինչ-

«Այդ նուէրները որո՞նց համար պիտի պատ-
րաստենք,» հարցուցին տղաքները։

«Ձեր ամէնէն չատ սիրած անձին համար»,
ըսաւ վարժուհին։

«Ես ձեզի պիտի սորվեցնեմ չինել թուղթէ
պզնցիկ ոսկեզօծ աստղ մը, որուն եռեւի կողմը

ՋԻՆԱՑԻ ԱՂՋԻԿՆԵՐ ԾԱՌԱՀԱՆԴԷՍԻ Կ'ԵՐԹԱՆ

պէս Սէրն է որ կը մղէ մարդիկ բաղձալ ուրիշները
երջանիկ ընելու։ Ցետոյ ծանոյց թէ Ծննդեան
օրը ծառահանդէս մը տեղի պիտի ունենայ եկե-
ղեցիին մէջ։ Մեծ ծառ մը պիտի զրուէր եկեղեցիին
մէջ, եւ անոր վրայ պիտի վետեղուէին մանկա-
պարտէզին մէջ տղոց ձեռքով չինուած նուէրները։

խաւաքարտէ ասեղնոց մը հաստատուած ըլլայ։
Ասիկա ձեր մայրերուն արուելու համար յարմար
նուէր մը կ'ըլլայ,» ըսաւ վարժուհին։

Սուի Լի որոչեց աստղ մը չինել իր մօր հա-
մար։ Բայց իր երկար եղունգներով իրենչպէս կըր-
նար չինել աստղը, եւ ասկէ զատ, կը խորհէր

թէ պէտք էր որ նուէր մըն ալ տար իր սիրելի վարժուհիին. ինչ նուէր տալու էր։ Օր մը դպրոցէն վերադարձին նոր գաղափար մը եկաւ միտքը։ Վազեց իր մօրը քով և ըսաւ, «Մա՛յր, կը խընդրեմ եղունգներս կարէ՛, որպէս զի ես ալ կարող ըլլամ միւս աղջիկներուն պէս աչխատիլ։»

Սուսի հայրը եւ մայրը խորհրդակցելէ վերջ հաւանեցան որ անոր եղունգները կարուին, եւ կարուած կտորները իրեն յանձնուին իբրեւ թանկարժէք գանձ մը պահուելու համար։

Ծննդեան առաւօտը մանկապարտէզի բոլոր աշակերտուհիները կարգով չարուեցան՝ թափօրով եկեղեցի երթալու եւ հոն ծառահանդէսին ներկայ ըլլալու համար։ Սուսի Լի իր մէկ ձեռքին մէջ բռնած էր իր իսկ ձեռքով չինած աստղը, եւ միւս ձեռքին մէջ փոքրիկ տուփ մը զոր վարժուհիին նուէր տրուելու համար Ծննդեան ծառին վրայ պիտի դնէր։

Չինացի աղջիկներու թափօրը մտաւ եկեղեցի, եւ իւրաքանչիւր աչակերտուհի Ծննդեան ծառին քովէն անցնելով անոր վրայ կախեց իր նուէրը։

Հոն փոքրիկները ուրախացան երբ տեսան թէ այդ զարմանալի ծառին վրայ կը գտնուէին իրենց տրուելու համար սահմանուած նուէրներ։

Բայց Սուսի Լի այնչափ չէր խորհեր իր ստացուելիք նուէրին վրայ, որչափ այն ուրախութեան վրայ զոր վարժուհին պիտի զգար, երբ ընդունէր իր փոքրիկ տուփը։ Սուսի Լի անոր մէջ դրած էր իր ունեցած ամէնէն յարգի առարկան։

Տուփը կը պարունակէր Սուսի Լիի երկար գեղեցիկ եղունգները։

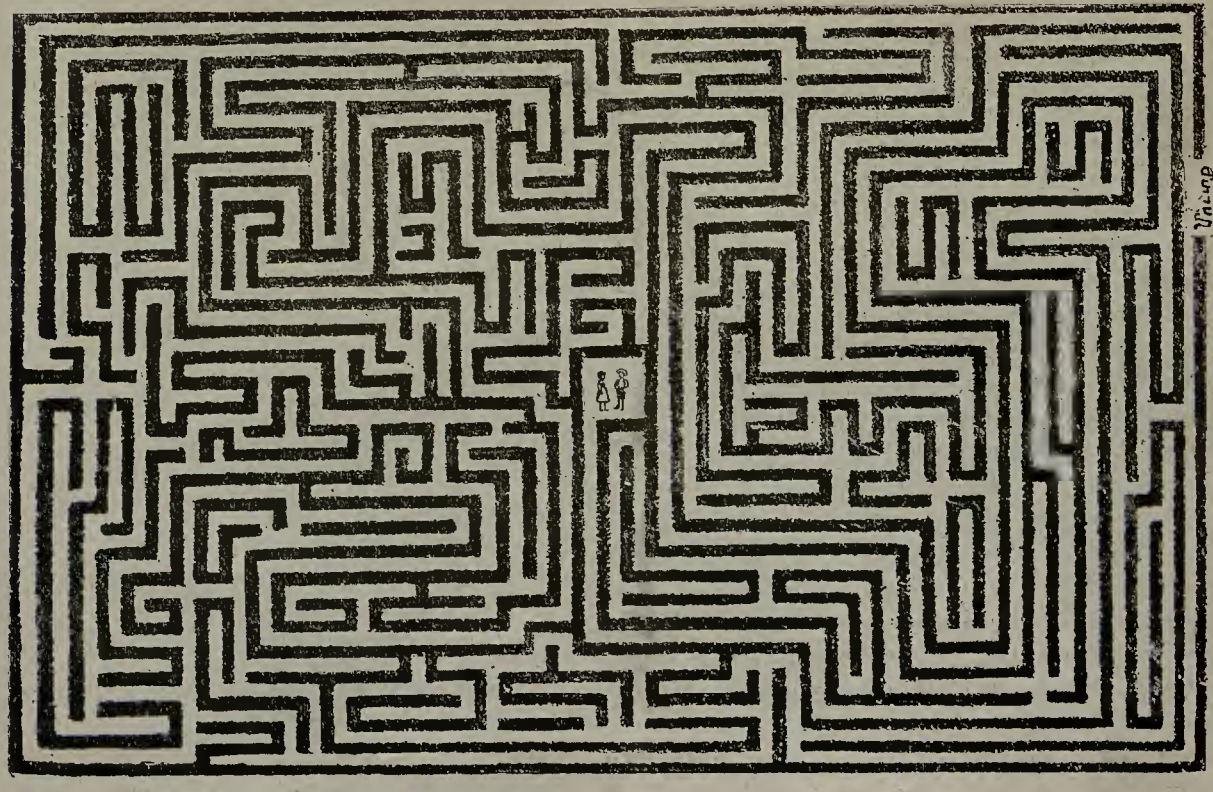

ԼԱԲԻՒՐԻՆԹՈՍ ՄԸ

Այս վերի պատկերին մէջ ցուցուած փոխրիկները լաբիւրինթոսին « Մուտք » են ներս մտնելով միչեւ անոր կեդրոնը հասած են։ Մեր ընթերցողները կրնա՞ն գտնել այն ուղղեգիծը՝ որուն հետեւելով կարելի է երթալ այդ փոխրիկներուն մով։

ԳՈՂԸ . . .

ԿԸ ՊԱՏԺՈՒԻ

ԹՇՆԱՄԻԻՆ ԶԻԵՐԸ

Ֆանի մը տարի առաջ հեծելազօրաց գունդ մը, որ ճակատամարտի մը մէջ ծանր պարտութիւն մը կրած էր, յայոդևցաւ թշնամիին բանակին պատկանող կարգ մը ձիեր ձեռք ձգել։

Գունդին սպաներէն հինգ վեց հոգի աւար առնուած ձիերէն ամէնէն ընտիրները զատելով՝ հեծան անոնց վրայ, և դիւրաւ չնորհաւորեցին իրենց ձեռք անցուցած այս պատուական կողոպուտին համար։ Բայց անոնց ուրախութիւնը կարճատեւ եղաւ։ Յանկարծ թշնամիին բանակատեղիէն զօրահաւաքման փողը հնչեց։

Ձիերը երբ լսեցին զօրակոչի ծանօթ փողահարութիւնը, ցնցուեցան, ականջներնին ետեւ դարձուցին, և սրարշաւ վազեցին դէպի դաշտին միւս կողմը։

Սպաները հասկցան թէ ձիերը դիրենք ո՛ւր կը տանէին, և բոլոն ճիգեր ըրին անոնց ընթացքը կասեցնելու համար։ Բայց ի զուր։ Ձիերը առանց վայրկեան մը դանդաղեցնելու իրենց վազքը, իրենց վրայ հեծնողները տարին չիտակ անոնց թշնամիներուն բանակը։ Թշնամիները իսկոյն գերի բռնեցին հեծելապանները, և վերատին տէր եղան իրենց հաւատարիմ ձիերուն։

Միշտ ուշադրութեամբ նկատի առ թէ որո՛ւ վրայ կը խօսիս, որո՛ւ կը խօսիս, ի՛նչ կը խօսիս, և ո՛ւր կը խօսիս։

ՄԵՐ ՆԱՄԱԿԱՏՈՒՓԸ

Խասկալ 1914 Դեկտեմբեր 4

Սիրելի բարեկամուհիս

Կիրակնօրեայ դպրոցին պատկերներն ևս ընդունեցիք. դրկող բարեկամներէն չատ չնորհակալ եմ։ Ահա տարւոյն վերջին ամիսն է. քիչ ատենէն կաղանդը կու գայ։ Մենք ամէն տարի սովորութիւն ունէինք տարեդլխոյ առթիւ ծառահանդէս մը ունենալ։ Երբ կաղանդի առաւօտուն կ'ելլէինք կը տեսնէինք որ մեր դպրոցի սրահին մէջ Պրն. Սանդիքլօզը ծառ մը բերած է եւ վրան նուէրներով ու չաքարներով լեցուցած է. մենք ալ այն օրը մեր պատրաստած գո-

ցերը ու արամախօսութիւնները եւ երգերը կ'ըսէինք, ապա մեր նուէրները կ'ընդունէինք, այնպէս որ տարւոյն առաջին օրը մեզի համար չատ ուրախալի օր մը կ'ըլլար։ Կը ցաւիմ որ այս տարի Պրն. Սանդիքլօզը դժբաղդաբար չկրնար ուրախացնել մեզ տարւոյն աննպաստ ըլլալուն պատճառաւ։ Եւ մենք միայն Ս. Ծննդեան գոցերով ու երգերով պիտի բաւականանանք։ Անցեալ տարի ես Սանդիքլօզ եղած էի. եւ կը յիշեմ որ վաթժուհիս տուած դոցին մէջ սա հետեւեալ տողերը կային. «Երբ ես պզտիկ տղայ էի, ամէն տարեդարձիս գիշեր մայրիկս ջերմոցին դուռը բաց կը ձգէր եւ կ'ըսէր թէ այս գիշեր Սանդիքլօզը այդ ջերմոցին խողովակէն ներս պիտի մտնէ. եւ ես զարմացմամբ կը նայէի եւ կը խորհէի թէ Սանդիքլօզը այս նեղ խողովակէն ինչպէս ներս պիտի մտնէ։» կը խնդրեմ, սիրելի բարեկամուհիս, հաճեցէք ինծի բացատրել թէ այս Սանդիքլօզի սովորութիւնը ուսկից ծագումն առած է։ Այս սովորութիւնը թէեւ Ամերիկեան է բայց քանի տարիէ ի վեր է որ Տաճկաստանի մէջ մուտ գտած է։ Շատ հետաքրքիր եմ իմանալ։ Կը յուսամ թէ այս բացատրութիւնը բոլոր ընկերներուս ալ օգտակար պիտի ըլլայ։

Մնամ ձեր փոքրիկ բարեկամը

ՅԱԿՈԲՈՍ ՊԱՐՈՒԹԻԵԱՆ

Ամերիկեան Վարժարան, Պրուսա, 20 Դեկտ. 1914

Սիրելի բարեկամուհիս,

Ես ալ կը փափաքիմ «Աւետաբեր Մանկանց»ի բաժանորդ գրուիլ եւ կարդալ այդ սիրուն պատմութիւնները եւ օգտուիլ անոնցմէ։

Երբ տեսայ որ իմ ընկերներս Վարդանոյշ եւ Կարապետ Գազանճեան «Աւետաբեր Մանկանց»ը կը ստանան, ես ալ պայն կարդալով չատ սիրեցի ու փափաքեցայ բաժանորդ գրուիլ։

Թերեւս պիտի ուզէք իմ մասիս տեղեկութիւն ունենալ, ուստի քանի մը տողով կը փափաքիմ ձեզի ծանօթացնել։ Իմ ծննդավայրս Եզիպտոս է. ես տասնեւմէկ տարեկան եմ եւ հոս Ամերիկեան Վարժարանին մէջ կ'ուսանիմ. արձակուրդի առթիւ չեմ կրնար տուն երթալ, որովհետեւ տունս չատ հեռու է։ Մէկ եղբայր մը ունիմ որ ինձմէ մեծ է։ Երկու տարի առաջ Աստուած հայրս ինձմէ առաւ, եւ հիմա միայն մայր մը ունիմ։

Մնամ անկեղծօրէն

ՄԱՐԻ Կ. ԴՄԴՄԵԱՆ

Հայտար Փաշայ, 24 Յուն. 1915

Սիրելի բարեկամուհիներս եւ բարեկամիներս,

Որքան տանեն է չեմ գրած ձեզի, եւ սակայն Մանկանց Աւետաբերի այդ չատ սիրելի էջերուն միջոցաւ միշտ ձեր մասին տեղեկութիւն կը ստանամ։ Ես ինքս դպրոցս կը չարունակէի անցեալ կիսամեայ չրջանին ու իմ դասերովս զբաղ էի։

Ձեզի պզտիկ գաղտնիք մը պիտի յայտնեմ։ Ես կը կարծեմ թէ մեր մեծ հանելուկը գտած եմ։ Մեր անծանօթ բարեկամուհին չիմանայ։ Կը խորհիմ թէ ինք սիրուն տիկին մըն է որ զաւակ չունի։ Կարծեմ տարիներ առաջ Վոսփորի Ասիական եզերքին վրայ կը բնակէր ու դիս ալ հոն տեսած ըլլալու է. բայց հիմա Եւրոպական ափերը անցած է ու հոն արուարձաններէն մէկուն մէջ կը բնակի։ Անունը ըսել չեմ ուզեր. թերեւս ինք պիտի չուզէր որ ըսէի. դուք ինչ կ'ըսէք այս պիւտերուս։

Ծաղոզութիւն ամէնուդ ալ ձեր դպրոցական զբաղումներուն մէջ։

Սիրով ձեր փոքրիկ բարեկամուհին

ԵՒՆԻԿԵ ՊԱՇՊԱԶԻՐԿԵԱՆ

Կ. Պոլիս, Փետրուար 1, 1915

Սիրելի դեռատի բարեկամիներս,

Այս ամիս չորս նամակ ստացայ, երեքը հին բարեկամիներէ, իսկ Մարի Կ. Գմգմեանէ առաջին անգամն է որ լսելու հաճոյքը կ'ունենամ։ Ուրախութեամբ բարի գալուստ կը մաղթենք իրեն մեր թղթակիցներու խումբին մէջ։

Մեծ հաճոյք պատճառեց ինծի Եւնիկէի նամակը, միայն թէ կարծեմ բարեկամուհիին հանելուկը լուծելու համար քիչ մը ևս խորհելու պէտք ունի։ Եթէ չեմ սխալիր իմ նամակներէս մէկուն մէջ իմ փոքրիկ աղջիկս յիշած եմ. մանաւանդ որ ոչ թէ մէկ՝ այլ երկու փոքրիկ

աղջիկներ ունիմ եւ մեծկակ ալ մանչ մը։ Մէկ բանի մը մէջ եւնիկէ չհետաք գուշակած է. ես առաջ Վասիլորի Սահական եղերքը կը բնակէի եւ հիմա՝ Եւրոպական եղերքը. բայց մեր գեղատի բարեկամուհիին հանդիպած եմ այդ երկուքին մէջտեղը ... չոգենաւի մը մէջ։ Օն, Եւնիկէ, անգամ մըն ալ գուշակէ։ Գաղտնիք մը չկայ որ պիտի չյայտնուի։

Յակոբոսի հարցման մասամբ միայն կրնամ պատասխանել։ Սանթաքլոզ Ծնունդի տուբըն է, Տուբը Նիկոլոս, Անգղիերէն՝ Սէյնթ Նիքոլըս, եւ այս անունն է որ Ամերիկացի տղաք ապաւաղելով «Սանթաքլոզ» կը հնչեն։ Դիտէք թէ Սանթաքլոզ կը ներկայացուի իբր գէր, զուարթ, ծերունի մը, փայլուն աչքերով, երկար ճերմակ մօրուքով եւ պլուխէն մինչեւ ոտքը մուշտակէ հագուստներով։ Խաղալիքներով լեցուն բալխիր մը ունի որուն եղնիկներ լծած է ձիերու տեղ, ասով տանիքներու վրայ կ'երթայ եւ ծխնելոյզներէն վար նուէրներ կը ձգէ բարի տղոց համար։ Ծնունդի գիշերը Ամերիկացի տղաք իրենց գուլպաները կը կախեն օճախին քով որպէսզի Սանթաքլոզ զանոնք լեցնէ ու երբեմն ալ նամակ մը կը ձգեն հոն. որուն մէջ կը յայտնեն թէ ի՛նչ ընծաներ ընդունիլ կը փափաքին։

Այս հետաքրքրական սովորութիւնն վրայ եթէ նոր տեղեկութիւն մը տանիլ յաջողիմ, անմիջապէս կը հաղորդեմ ձեզի։ Եթէ ձեզմէ մէկն ալ ուրիշ բան մը գիտէ, թող ինծի հաղորդէ, «ընդունելով կանխաւ խորին չնորհակալեացս հաւաստիքը։»

Հաւատալս չի գար որ Յունուարը վերջացաւ եւ ձմեռուան կէսը արդէն անցաւ։ Հոս այնքան մեղմ է օդը որ կարծես Ապրիլի մէջ ենք։ Թէեւս ձեզմէ ոմանց գանուած տեղը ցուրտ ու առատ ձիւն կայ։ Ես միշտ Պոլիս բնակած չեմ. իմ նախորդ բնակավայրիս մէջ ամիսներով ձիւն եւ սառ կ'ըլլար, բալխիրով պտոյտներ կ'ընէինք եւ սառին վրայ կը չմշկէինք, այնպէս որ այս մեղմ ձմեռը ինծի տարօրինակ կը թուի, կարծես թէ օրացոյցը տակնուվրայ եղած է։

Ծնունդի վաստակն ալ անցաւ, հիմա ժրաջան գործունէութեան սկսինք, տունը, զպրոցը եւ կամ ուր որ գործ գործելու պատեհութիւն ունենանք։ Անգամ մըն ալ պիտի հանդիպինք Զատկին, որ այս տարի Ապրիլ 4ին կու գայ, սովորականէն քիչ մը կանուխ։ Գործի եւ խաղի պատեհութիւնները օգտակարապէս գործածենք։

Անկեղծ սիրով

ՁԵՐ ԲԱՐԵԿԱՄՈՒՀԻՆ

ԴԵԿՏԵՄԲԵՐԻ ՀԱՆԵԼՈՒԿԻՆ ՊԱՏԱՍԽԱՆԸ

Հետեւեալ բանաստեղծութիւնը գրուած է Դեկտեմբեր ամսուան մէջ կային երկու փոքր աղջիկներ եւ մանչուկ մը, ու այս պզտիկներուն հայրը եւ մայրը, եւ անոնց հօրը հայրը եւ մայրը։

ՀԱՆԵԼՈՒԿ ՍԲ. ԳԻՐՔԻՆ

Եւ ավանկ ասուն մըն եմ ես,
Շուտ գտնես գիս երբ փնտռես։
Առաջինըս ինչպէս միայն
Կը նմանի բնութեան այն
Տարրին, որ մերթ պատճառ լինի
Երկրավայրկ փորուիկի.
Երկրորդս է մի պարզ դերասուհի,
Թէ ո՛ր դեմքի, ան գիտցիր դուն.
Երրորդս կ'ըլլայ լոկ գեղչկական
Ուսելիք մը պարզ, մարսական,
Թէ գտնես գայն առ ու կեր,
Բայց քէ չուտես ինծի բեր։

Բ. ԱԲՐԱՀԱՄԵԱՆ

Անցեալ ամիս մոռացմամբ զանց եղած է յիշել թէ նայն ամսուան (Յունուարի) Սբ. Գրական հանելուկին Ղրդ բառին («Անհաճոյ մէջատ մը») մէջ ալ աւելորդ ը գիր մը պէտք է դնել։

ՄԵՐ ՅԱՐԳԵԼԻ ԲԱԺԱՆՈՐԴՆԵՐՈՒՆ կը յանուցանենք թէ նկատելով որ 6 դահ. բաժանորդագինով անկարելի է Ամերիկայի հրատարակութեան ծախքերը գոցել, 1915 Յունուարէ սկսեալ այս ամսաթերթին տարեկան բաժանորդագինն է Թուրքիոյ համար 8 դահեկան, եւ ուրիշ երկիրներու համար 10 դահեկան։ Կը յուսանք թէ բաժանորդագրի վրայ եղած այս փոքր յաւելումը արգելք պիտի չըլլայ մեր բաժանորդներուն աւելնալուն։ Խմբագրութիւնը իր կողմանէ ջանք պիտի չխնայէ ամէն թիւի համար ապահովելու ճոխ եւ չահեկան պարունակութիւն մը, եւ կը յուսայ թէ ընթերցողներն ալ պիտի աչխատին նոր բաժանորդներ գտնելու այս թերթին համար։

ԽՄԲ. ԱԻԵՏ. ՄԱՆԿ.Ի

مدير مسئول — سمويل ق. هاروتيونيان

ՏՊԱԳՐԻԶ ԵՒ ՀՐԱՏԱՐԱԿԻՉ Յ. ՄԱՏԹԷՈՍԵԱՆ
Թիւ 27, Ֆինճանճըար Եօղուշու, Կ. Պոլիս